

Sygn. akt: I C 123/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym: Przewodniczący: SSO Juliusz Ciejek

Protokolant: sekr. sądowy Aleksandra Bogusz

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2017 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa **Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko A. H. (1) i A. H. (2)

o zapłatę

I. utrzymuje w mocy nakaz zapłaty z dnia 22 grudnia 2016 r., wydany w sprawie I Nc 292/16 przez Sąd Okręgowy w Olsztynie, co do obowiązku zapłaty przez pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwoty 78.801 zł 12 gr (siedemdziesiąt osiem tysięcy osiemset jeden złotych dwanaście groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, naliczonymi od kwoty 74.496 zł 49 gr (siedemdziesiąt cztery tysiące czterysta dziewięćdziesiąt sześć złotych czterdzieści dziewięć groszy) od dnia 17 listopada 2016 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu w kwocie 4.662 (cztery tysiące sześćset sześćdziesiąt dwa) zł,

II. w pozostałym zakresie uchyla nakaz zapłaty i powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanych na rzecz powoda kwotę 1.103 zł 78 gr (jeden tysiąc sto trzy złote siedemdziesiąt osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 123/17

UZASADNIENIE

Bank (...) S.A. w W. w dniu 25 listopada 2016 r. wniósł pozew, domagając się zasądzenia od pozwanych A. H. (1) i A. H. (2) solidarnie kwoty 83.536,18 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 79.231,55 zł od dnia 17 listopada 2016 r. do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanych kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że w dniu 28 listopada 2014 r. zawarł z pozwanymi umowę o kredyt gotówkowy oraz kartę kredytową. W związku z niewywiązaniem się przez nich z warunków umowy, wypowiedział im umowę, a następnie wezwał ich do spłaty zobowiązania, jednak bezskutecznie (k.3-5).

W dniu 22 grudnia 2016 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym uwzględnił powództwo w całości oraz obciążył też pozwanych kosztami procesu w wysokości 4.662 zł (k.51).

W ustawowym terminie pozwani wnieśli zarzuty, domagając się uchylenia nakazu i oddalenia powództwa w całości. Nadto wnieśli o zasądzenie na ich rzecz od powoda kosztów postępowania.

Argumentując swoje stanowisko wskazali, że wyciąg bankowy jest dokumentem prywatnym i nie może stanowić domniemania, że okoliczności w nim zawarte są zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Nadto, w ocenie pozwanych,

powód nie wykazał wysokości roszczenia wynikającego z umowy o kredyt gotówkowy i roszczenia wynikającego z umowy o kartę kredytową. Powód nie wskazał także od jakich kwot były naliczane odsetki umowne i karne, według jakiej stawki oraz za jaki okres (k. 58-59).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. H. (1) i A. H. (2) są małżeństwem. W dniu 28 listopada 2014 r. zawarli z bankiem (...) umowę nr (...) o kredyt gotówkowy i kartę kredytową. Bank udzielił im kredytu w wysokości 85.585,72 zł z przeznaczeniem na spłatę innych zobowiązań pozwanych oraz na sfinansowanie własnych potrzeb. Całkowita kwota kredytu wynosiła 125.386,85 zł. Na kwotę składały się:

- a) kredyt w kwocie 83.101 zł,
- b) prowizji banku (doliczona dodatkowo do kwoty kredytu) – 2.484,72 zł,
- c) koszty z tytułu odsetek za cały okres kredytowania – 37.354,21 zł,
- d) koszty z tytułu ubezpieczenia 29,13 zł miesięcznie.

Rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosiła 13,25%. Miesięczna rata kredytu została ustalona na kwotę 1.492,70 zł i miała być płatna do trzeciego dnia każdego miesiąca poczynając od stycznia 2015 r.

Okres kredytowania wynosił 84 miesiące. Kredyt podlegał oprocentowaniu według stałej stopy procentowej. W dniu podpisania umowy, stała stopa procentowa wynosiła 10,90% w skali roku.

Zgodnie z umową, o powstaniu zaległości w spłaceniu zobowiązań Bank zawiadamia na piśmie. Po rozwiązaniu umowy kredytu należności banku zaspokajane są przez bank w następującej kolejności:

- 1) kwota niespłaconego kapitału,
- 2) odsetki umowne,
- 3) odsetki od zadłużenia przeterminowanego,
- 4) opłaty i prowizje wynikające z umowy i określone w „Taryfie Prowizji i Opłat”,
- 5) koszty sądowe i koszty egzekucyjnego,
- 6) koszty zastępstwa procesowego.

Na dzień zawarcia umowy opłaty za czynności windykacyjne wynosiły:

a) pierwszy pisemny monit lub wezwanie do zapłaty z tytułu nieterminowej spłaty kredytu, zaległych opłat lub powstania debetu, wysyłane w ramach obsługi windykacyjnej bez zwrotnego potwierdzenia odbioru lub ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru – 25 zł,

b) drugi i kolejny pisemny monit lub wezwanie do zapłaty nie wcześniej niż po upływie 14 dni od wysłania poprzedniego monitu oraz nie częściej niż 1 raz w miesiącu, kontakt telefoniczny (dwa razy), sms (trzy razy) vms (jeden raz) – 30 zł, z zastrzeżeniem, że:

- ilość wysłanych monitów lub wezwań do zapłaty nie przekroczy 6, łącznie z pierwszym monitem,

- drugi i kolejny pisemny monit lub wezwanie do zapłaty może zostać wysłane tylko w razie braku dokonania przez klienta zapłaty kolejnej płatności.

Zgodnie z postanowieniami, umowa mogła być wypowiedziana z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia. Wypowiedzenie następuje w razie utraty zdolności kredytowej przez kredytobiorców lub w przypadku nie dotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu. Po upływie okresu wypowiedzenia umowy, cała kwota kredytu wraz ze wszystkimi odsetkami i kosztami staje się wymagalna bez dodatkowych wezwań.

W umowie ustalono, że od zadłużenia przeterminowanego bank pobiera odsetki w wysokości oprocentowania limitu kredytowego, a po rozwiązaniu umowy, odsetki ustawowe wynoszące 13% (§ 5 ust. 12).

(dowód: umowa o kredyt gotówkowy i kartę kredytową k. 7-11 w szczególności § 10, § 12, harmonogram spłat k. 101)

Powódka wypłaciła pozwanym umówioną kwotę, zgodnie ze złożoną przez nich dyspozycją, tzn. aby kwota:

- a) 18.995 zł została przelana tytułem całkowitej spłaty kredytu – zamknięcie kredytu otrzymanego na podstawie umowy (...)- (...),
- b) 39.106 zł została przelana tytułem całkowitej spłaty kredytu – zamknięcia kredytu otrzymanego na podstawie umowy (...)- (...),

Pozostała kwota miała zostać przelana na rachunek nr (...).

(bezsporne, a nadto dowód: dyspozycja pozwanych k. 99)

W dniu 30 kwietnia 2015 r. Bank (...) S.A. (...) połączył się zgodnie z art. 124 ustawy Prawo Bankowe i w trybie przewidzianym przez Kodeks spółek handlowych z (...) Bank (...) S.A. Wskutek połączenia nastąpiło przeniesienia całego majątku (...) Bank (...) S.A. jako banku przejmowanego na rzecz Banku (...) S.A. jako banku przejmującego. Bank przejmujący z dniem połączenia wstąpił we wszystkie prawa i obowiązki przejmowanego (...) Banku (...) S.A. Z tym też dniem (...) S.A. zmienił nazwę na Bank (...) S.A.

(dowód: odpis KRS k. 22-33)

Pozwani przystąpili do spłaty kredytu lecz następowały one z opóźnieniem. Pierwszą ratę wpłacili 8 stycznia 2015 r, drugą 16 stycznia 2015 r., kolejną 13 marca 2015 r. Od czerwca 2015 r. zaprzestali spłat. Podjęli je ponownie w okresie od października 2015 do maja 2016 r. wpłacając je w niepełnej wysokości i z uchybieniami terminów. W okresie od marca 2015 r. do marca 2016 r. powodowy Bank kilkakrotnie wzywał pozwanych do terminowej spłaty kredytu, obciążając ich jednocześnie kosztami wysłanych monitów, na łączną kwotę 305 zł. Wśród tych wezwań były prowizje naliczone:

13 marca 2015 r. na 25 zł,

17 kwietnia 2015 r. na 25 zł,

19 maja 2015 r. na 25 zł,

16 października 2015 r. na 25 zł,

16 listopada 2015 r. na 25 zł,

25 lutego 2016 r. na 25 zł,

31 marca 2016 r. na 25 zł.

Na dzień 30 maja 2016 r. kwota niespłaconego kapitału według wycień banku wynosiła 79.231,55 zł. Uwzględniała ona w sobie kwotę 4.735 zł 06 gr, o którą powiększono kapitał kredytu w dniu 19 października 2015 r., z tytułu „podwyższenia kwoty”.

Pismem z dnia 20 lipca 2016 r. powodowy bank wypowiedział pozwanym przedmiotową umowę wskazując 30 dniowy termin jej rozwiązania.

(dowód: wypowiedzenie k. 132, 133, 134 i 135, harmonogram spłat k. 102-103)

Pismem z dnia 20 października 2016 r. powódka wezwała pozwanym do zapłaty kwoty 83.206,05 zł. Na powyższą kwotę składały się:

- a) kwota 79.231,55 zł z tytułu niespłaconego kapitału,
- b) kwota 3.389,08 zł z tytułu odsetek umownych,
- c) kwota 440,18 zł z tytułu odsetek umownych karnych,
- d) kwota 145,24 zł tytułem kosztów.

W piśmie wskazano, że od dnia 19 października 2016 r. do dnia zapłaty należne są dalsze odsetki ustawowe naliczana od kwoty niespłaconego kapitału.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 14, 15,16-19, 48 i 49, wyciąg bankowy k. 6, historia spłaty kredytu k. 102103, 104-129)

Pismem z dnia 4 listopada 2016 r. powód przedstawił specjalną propozycję porozumienia z pozwanymi dotyczącą możliwości umorzenia długu do 25%. Wskazując jednocześnie, że propozycja ważna będzie do 11 listopada 2016 r.

(dowód: propozycja umorzenia k. 136 i 137)

W związku z brakiem reakcji ze strony pozwanym, powódka wystąpiła z niniejszym powództwem.

(bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

W świetle poczynionych w sprawie ustaleń, roszczenie powodowego Banku zasługiwało na uwzględnienie, aczkolwiek nie w pełnej wysokości.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dokumenty przedłożone przez powoda, których prawdziwość i wiarygodność, nie została skutecznie podważona przez pozwanym.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że strony zawarły umowę pożyczki, a nadto, że pozwani nie wywiązywali się z warunków udzielonej pożyczki, co w konsekwencji doprowadziło do wypowiedzenia zwartej umowy. Powód wykazał, że przysługuje jej wobec pozwanym A. H. (1) i A. H. (2) wierzytelność z tytułu umowy pożyczki, przedkładając na tę okoliczność umowę pożyczki, wyciąg z ksiąg bankowych, dyspozycję wypłat i rozliczenia przypisanych należności i dokonanych spłat.

W tym miejscu wskazać należy, że pozwani, reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika zakwestionowali roszczenie co do wysokości. Jednakże poza samym twierdzeniem, nie poparli tego żadnymi dowodami. Nie zaoferowali Sądowi własnych wyliczeń, dowodów spłat, ani innych dowodów na poparcie swoich twierdzeń.

Zgodnie z art. 720 §1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej ilości.

Kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia pożyczkodawca powinien udowodnić. Natomiast biorący pożyczkę powinien wykazać, wykonanie

swojego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Zgodnie z art. 69 ustawy Prawo bankowe, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Obowiązkiem pozwanych natomiast było udowodnienie, zgodnie z art. 6 k.c., iż wykonali swoje zobowiązanie, tj., spełnili świadczenie w postaci zwrotu na rzecz powódki przedmiotu pożyczki. W szczególności pozwani powinni byli wykazać w toku procesu, że świadczyli na rzecz powódki kwoty zgodnie z zawartą umową udzielonej pożyczki. W toku procesu pozwani jednakże nie wywiązała się z obowiązku udowodnienia wykonania swojego zobowiązania.

Z przedłożonego przez powódkę harmonogramu spłat kredytu wynika, że pierwszy monit do pozwany został skierowany w dniu 13 marca 2015 r. Wtedy już pozwani zalegali z płatnościami z niewielkimi płatnościami. W okresie od lipca do września 2015 r. nie wpłacili żadnej raty, co już uzasadniało wypowiedzenie kredytu na podstawie § 12 umowy. Od 30 maja 2016 r. zaprzestali spłaty w ogóle, uiszczając dotychczasowe raty w niepełnie wysokości (550 zł w lutym 2016 r., 600 zł w kwietniu 2016 r., 600 zł a maju 2016 r.) Na dzień 30 maja 2016 r. kwota niespłaconego kapitału wynosiła 79.231,55 zł. W związku z dalszym kontynuowaniem braku spłat kredytu, Bank wypowiedział 20 lipca 2016 r. umowę kredytu ze skutkiem na dzień 20 sierpnia 2016 r.

Mając na uwadze, że bezspornie strony łączyła umowa pożyczki oraz, że pozwani nie sprostali obowiązkowi nałożonego na nich przez ustawodawcę w zakresie wykazania, że swoje świadczenie spełnili w całości lub w części, Sąd dał wiarę powodowi w zakresie dochodzonego przez niego roszczenia, co do zasady. Powód, nie wykazał jednak aby w trakcie trwania umowy pożyczki nastąpiło podwyższenie kwoty pożyczki o 4.735,06 zł. Na tę okoliczność nie przedłożyła żadnego dokumentu potwierdzającego udzielenie dalszej pożyczki o wskazaną wysokość, okoliczność tę kwestionował pełnomocnik pozwanych.

Sąd uznał zatem, że roszczenie powódki jest udowodnione w zakresie kapitału co do kwoty 74.496,49 zł. Powyższa kwota wynika z wysokości niespłaconego kapitału określonego na kwotę 79.231,55 zł pomniejszoną o kwotę 4.735,06 zł.

Pozwani kwestionowali wysokość i zasadność naliczonych odsetek umownych i karnych ujętych w wyciągu bankowych. Aczkolwiek zarzuty pozwanych polegały jedynie na twierdzeniach, nie popartych żadnymi dowodami.

W pierwszej kolejności odnieść należy się do waloru dowodowego wyciągu bankowego. Nie ulega wątpliwości, że wyciąg bankowych na mocy wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r., sygn. akt IP 7/09, utracił moc dokumentu urzędowego w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym, prowadzającym wobec konsumenta. Wyciąg bankowy jest dokumentem prywatnym. Wprawdzie moc dowodowa dokumentu prywatnego jest słabsza, niż dokumentu urzędowego, gdyż ten pierwszy nie korzysta z domniemania prawdziwości treści ze stanem rzeczywistym. Niemniej jednak, dokument prywatny jest jednym z dowodów wymienionych w kodeksie postępowania cywilnego i podlega ocenie tak, jak wszystkie inne dowody. Może stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNCP 1986, nr 5, poz. 84 i z dnia 3 października 2000 r., I CKN 804/98). Materialna moc dowodowa dokumentu prywatnego zależy od jego treści merytorycznej, i o tej materialnej mocy dowodowej rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.). Podobnie jak w wypadku innych dowodów, sąd ocenia, czy dowód ten ze względu na jego indywidualne cechy i okoliczności obiektywne zasługuje na wiarę, czy nie. Wynikiem tej oceny jest przyznanie lub odmówienie dowodowi z dokumentu waloru wiarygodności, ze stosownymi konsekwencjami w zakresie jego znaczenia dla ustalenia podstawy faktycznej orzeczenia.

Moc dowodowa dokument oznacza siłę przekonania uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń na temat okoliczności faktycznych, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Wiarygodność zaś dokumentu, decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności zasługuje na wiarę.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, należy zauważyć, że wyciąg bankowy zawiera bowiem pieczęć banku i treść określonego oświadczenia wiedzy, wynikającej z ksiąg bankowych, podpisaną przez wyraźnie określoną osobę fizyczną - pracownika powodowego Banku. Natomiast dla wykazania istniejącego zadłużenia strona powodowa dysponowała nieograniczonym wachlarzem środków dowodowych, w tym choćby w postaci dokumentu prywatnego, potwierdzającego sporne zadłużenia. Pozwani, przeciwko którym wydano nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, nie zdołali skutecznie zakwestionować dokonanych wyliczeń w całości (za wyjątkiem „podwyższenia kredytu” o 4.735,06 zł), nie podważyli wiarygodności czy rzetelności wyciągu, ani uzasadniających go wyliczeń. Nie wykazali bowiem, że faktycznie spłacili zaciągnięty kredyt w całości bądź w części, zarówno w odniesieniu do kapitału, jak i do odsetek, względnie że ustalone przez Bank zadłużenie jest niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Pozwani nie podjęli w tym zakresie w istocie żadnej inicjatywy dowodowej poza własnymi twierdzeniami negującymi obowiązek spłaty zadłużenia, co wobec treści powołanego wyciągu z ksiąg bankowych popartych wyliczeniami i zestawieniami nie mogło odnieść zamierzonego przez pozwanych skutku.

Zgodnie z przedłożonych do akt wyciągiem bankowym odsetki umowne i odsetki karne były naliczane od należności głównej. Termin liczenia odsetek został określony od 17 listopada 2016 r. W związku z tym, że nastąpiło skuteczne wypowiedzenie umowy pożyczki (pozwani skuteczności wypowiedzenia nie kwestionowali) ze skutkiem na dzień 20 sierpnia 2017 r. nie wykazano wadliwości wyliczenia odsetek umownych na kwotę 3.389,08 zł. Jak również odsetek ustawowych wyliczonych na kwotę 770,31 zł liczonych, zgodnie z § 5 ust. 13, po rozwiązaniu umowy. Oprocentowanie wynika z umowy i zostało określone na 13%.

Wobec powyższego, nie mógł również zyskać uznania zarzut pozwanych natury procesowej, sprowadzający się w istocie do głośłownej próby kwestionowania wysokości zadłużenia. Uwadze pozwanych zadaje się bowiem umykać rządząca procesem cywilnym zasada kontradiktoryjności oraz zasada rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 k.c. w zw. z art. 230 i 217 k.p.c.), w myśl której to na stronie, która z określonych okoliczności wywodzi skutki prawne spoczywa ciężar ich dowodu. Tymczasem pozwani próbując podważyć powołane przez powodowy Bank dowody, nie zdołali w tym zakresie zaoferować żadnych konkretnych środków dowodowych, w tym choćby potwierdzeń dokonanych spłat, czy dowodu z opinii odpowiedniego biegłego na okoliczności kontroli rachunków powodowego Banku w odniesieniu do pozwanych oraz weryfikacji poprawności wyliczenia przez Bank dochodzonego zadłużenia.

Zarzut pozwanych w zakresie braku wyliczenia wysokości opłat i prowizji nie mógł odnieść oczekiwanego rezultatu.

Zgodnie z art. 110 ustawy Prawo bankowe, bank może pobierać przewidziane w umowie prowizje i opłaty z tytułu wykonywanych czynności bankowych oraz opłaty za wykonywanie innych czynności, w tym także opłaty za przygotowanie, sporządzenie i przekazanie informacji stanowiących tajemnicę bankową, uprawnionym przez ustawę osobom, organom i instytucjom.

Bank, jako przedsiębiorca ukierunkowany na osiągnięcie zysku z tytułu swojej działalności, uprawniony jest do pobierania wynagrodzenia w postaci prowizji i opłat za czynności dodatkowe. Prowizje i opłaty mogą być pobierane przez bank z tytułu wykonywania czynności bankowych, a opłaty – za wykonywanie innych czynności. Podział wynagrodzenia na prowizje i opłaty nie jest dostatecznie jasny. Uzasadnione jest stanowisko, iż przez prowizje rozumieć należy wynagrodzenie banku sensu stricto, czyli wynagrodzenie związane z dokonywanym przez bank świadczeniem. Przez opłaty rozumie się wynagrodzenie w wysokości ekwiwalentnej do kosztu poniesionego przez bank z tytułu podejmowania określonych czynności. W praktyce opłaty zwykle ustalane są kwotowo, zaś prowizje – za pomocą wskaźników procentowych.

Strony w umowie uzgodniły fakt pobieranych opłat za pisemne wezwania i monity, a nadto określiły ich wysokość od 25 do 30 zł. Taki zapis wynika wprost z § 10 ust. 4 lit. a, b. Zatem zarzut pozwanych o braku podstawy naliczania tych opłat uznać należy za chybiony.

W okresie od marca 2015 do marca 2016 r. powódka wysłała kilka monitów do pozwanych, na łączną kwotę 305 zł. Powódka domagała się zwrotu kwoty 145,24 zł tytułem opłat. Zatem Sąd związany zakazem orzekania ponad żądanie, uznał kwotę 145,24 zł za usprawiedliwią co do zasady i wysokości, uznając zasadność naliczonych przez Bank prowizji do kwoty co najmniej 175 zł.

Podsumowując tę część rozważań wskazać należy, że na zasądzoną od pozwanych na rzecz powódki kwoty 78.801,12 zł składają się następujące składowe:

- 1) kwota 74.496,49 zł – niespłacony kapitał,
- 2) kwota 3.389,08 zł – odsetki umowne,
- 3) kwota 770,31 zł – odsetki ustawowe,
- 4) 145,24 zł koszty prowizji.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 720 k.c. w zw. z art. 69 ustawy Prawo bankowe i art. 496 k.p.c., Sąd utrzymał nakaz zapłaty wydany w dniu 22 grudnia 2016 r. w mocy w zakresie obowiązku zapłaty przez pozwanych solidarnie kwoty 78.801,12 zł. W pozostałym zakresie Sąd uchylił nakaz i powództwo oddalił, jako pozbawione podstaw.

Sąd nadto uznał, że zasądzenie odsetek winno być liczone od kwoty faktycznie niespłaconego kapitału tj. od kwoty 74.496,49 zł, nie zaś od kwoty 79.231,55 zł. Jak wykazało postępowanie dowodowe, kwota ta obejmując niczym nie udowodnione, kwestionowane przez pozwanych, podwyższenie kapitału. Zatem zasadne było zasądzenie odsetek od kwoty 74.496,49 zł.

Orzeczenie o odsetkach uzasadnia przepis art. 481 § 1 k.c. Stanowi on bowiem, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wysokość odsetek reguluje przepis art. 481 § 2 k.c., który stanowi, że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. W przedmiotowej sprawie strona powodowa domagała się odsetek od dnia 17 listopada 2017 r. tj. dzień po sporządzeniu wyciągu bankowego i od tej daty Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., dokonując ich stosunkowego rozdzielenia.

Strona powodowa wygrała niniejszy proces w 94,33% (78.801,12 x 100% : 83.536,18 zł), pozwani zaś w 5,67%.

Powodowy Bank poniósł następujące koszty procesu: ¼ opłaty od pozwu w postępowaniu nakazowym – 1.045 zł, wynagrodzenie pełnomocnika – 5.400 zł i opłat od pełnomocnictwa – 17 zł, łącznie 6.462.

Pozwani zaś ponieśli koszty obejmujące: wynagrodzenie pełnomocnika – 5.400 zł, opłata od pełnomocnictwa – 17 zł, opłata od zarzutów w części w jakim byli zwolnienie od je ponoszenia – 400 zł, łącznie 5.817 zł.

Zatem pozwani winni zwrócić powodowi kwotę 6.095,60 zł (6.462 zł x 94,33%), zaś powód winien jest zwrócić pozwanym kwotę 329,82 zł. Po dokonaniu kompensacji, pozwani winni zwrócić powodowi kwotę 5.765,78 zł. Mając na uwadze, że Sąd utrzymał nakaz zapłaty również w części dotyczącej kosztów procesu w wysokości 4.662 zł (mając tu na uwadze zmniejszoną pierwotnie wysokość wynagrodzenia pełnomocnika profesjonalnego w postępowaniu nakazowym – 3.600 zł zamiast 5.400 zł), należało dokonać stosownego pomniejszenia należnej ostatecznie z tego

tytułu kwoty 5.765,78 zł. Dlatego też, Sąd zasądził na rzecz powódki od pozwanych kwotę 1.103,78 zł tytułem zwrotu reszty kosztów procesu.

Na marginesie należy tylko wspomnieć, że przy określaniu kosztów strony pozwanej, Sąd nie wziął pod uwagę wyliczenia kosztów dojazdu poniesione przez pełnomocnika pozwanych na podstawie tzw. „kilometrówki”. Mając na uwadze treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r. w sprawie III CZP 26/16 kosztami przejazdu do sądu pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym z miejsca ich siedziby, są te koszty, które były niezbędne i celowe do dochodzenia praw i celowej obrony (art. 98 § 1 k.p.c.) – są koszty rzeczywiście poniesione. W celu ich wykazania winny być wyszczególnione przez pełnomocnika w spisie kosztów, który podlega kontroli Sądu na podstawie art. 233 k.p.c.

Ustalenie zaś kosztów na podstawie przepisów rozporządzenie w sprawie należności przysługującej prawnikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej nie może mieć zastosowania, gdyż adwokat, czy radca prawny (jak w tym przypadku) nie są pracownikami.

W świetle powyższej uchwały, pełnomocnik strony pozwanej nie dowiódł wysokości poniesionych kosztów podróży na dwie rozprawy w wysokości 1.591,36 zł. Nie przedłożył żadnego dokumentu potwierdzającego wskazaną wysokość. Dlatego, przy rozliczaniu kosztów procesu Sąd nie brał tego pod uwagę.